Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22. | Den 15de November 1899. | 48de Aargang.

Hvad er Mennesket?

(Af S. W. Richards i »Improvement Era«.)

Mennesket er et paa en underfuld Maade skabt og begavet Væsen, der i sig selv er Bevis paa den store Visdom og Intelligens, Skaberen besidder, som dannede ham og gav ham Tilværelsen her paa Jorden. Selve Jordens Skabelse beviser en tilsvarende Intelligens, idet han har fuldstændigt skikket den til at svare til enhver af Menneskets Fornødenheder for hans Udvikling og Lyksalighed.

Naar det menneskelige Legeme levendegøres af hans Aand, bliver han en levende Sjæl. Legemet blev først dannet, hvori Aanden indtræder og giver det Liv og Virkekraft. Af denne Grund siges Mennesket at være et dualt eller dobbelt Væsen — bestaaende af to forskellige Slags Bestanddele, af hvilke den ene kaldes den ødelige eller materielle, den anden den aandelige eller Aanden; den ene er synlig, den anden usynlig for vore Øjne. Ved at betragte Mennesket maa vi holde for Øje begge disse Grundprincipper, i Kraft af hvilke han eksisterer som et Fornuftvæsen, der kan udvikles og vedvare. Med andre Ord, han kan opnaa Kundskab om det, som er, og om det, som vil blive.

Til Mennesket blev givet Herredømme over Jorden og alt, hvad der findes paa den. Det er ganske rigtigt og fornuftigt, at han skulde søge at blive bekendt med, hvad hans Herredømme strækker sig over, og hvad dets Bestanddele ere. Det bliver endog Menneskets Pligt at undersøge alt, hvad der kommer indenfor hans Forstands Grænser, — hvad han kender ved Synet, Hørelsen, Lugten, Smagen og Følelsen; thi det er ved Brugen af disse Sanser, at han erholder Kundskab om alle de materielle Ting, der ere skabte for at glæde og tilfredsstille ethvert Ønske, der kan komme ham for gennem Sanserne. Den lovlige Kres for Menneskets Gransken indbefatter alle Videnskaberne og de Kræfter, der tilhøre Jorden i dens Skabelse og Opholdelse for Menneskets Tje-

neste; ikke alene Kuldens og Varmens Virkninger, Aarstidernes Omskiftelser, der ere saa nødvendige for Jordens Frugtbarheds Vedvaren, men ogsaa Jordens Tiltræknings- og Tyngdekraft, Binde- og Frastødningskræfter, formedelst hvilke den beholder sine bestemte Forhold til andre Verdener og Kloder, blandt hvilke den bevæger sig med største Bestemthed og Harmoni. Alt dette hører til Menneskets Herredømme, og al den Kundskab, han kan erholde om disse Ting, vil komme ham tilgode, naar han — ligesom Gud, hans himmelske Fader, har gjort — skal begynde paa det Skabelses-Værk, der vil blive nødvendig for at drage Omsorg for sit utallige Afkoms Fornødenheder, for hvilke Verdener ere blevne og fremdeles ville blive dannede, til Herrens Forherligelse og Menneskenes Udødelighed og evige Liv, som skulle bebo dem.

Ingen har nogensinde studeret og interesseret sig for Astronomien, og intet Øje beskuet den stjernebestrøede Himmel og set Verdenernes Orden og Gang i fuld Harmoni — hver af dem vandrende stadigt i sin egen Sfære, som er den tildelt af ham, som gør alt vel og godt — uden at enhver saadan har haft tilstrækkelig Overbevisning om en Gud og Skaber, som er over alle, i og for alle — en Overbevisning, der burde tilfredsstille den alvorligste sandhedssøgende. Ligesom een af gamle Dage kunde enhver Sjæl godt udbryde: „Himlene fortælle Guds Ære, og den udstrakte Befæstning forkynder hans Hænders Gerning." (Sal. 19, 1). Intelligens er Guds Herlighed, og den Intelligens, der viser sig i al hans Gerning, gaar saa langt over den menneskelige Forstand, at han meget let indser, at Gud er et intelligent Væsen, og at hans Børn, skøndt de her ere dødelige, dog have en lovlig og unægtelig Rettighed til at tragte efter at blive ham lig. Det er ganske i Overensstemmelse med hans evige Love, at Intelligens skulde klynge sig til Intelligens, Lys til Lys, Sandhed til Sandhed, i alle de Forbindelser, der knytte Mennesket til sin Skaber.

I alt det synlige har Mennesket tilstrækkelige Beviser paa Guds Tilværelse, for at være forpligtet til at tro paa ham, og er saaledes uden Undskyldning for en Forsømmelse af Troen. Heller ikke er dette mindre gældende med Hensyn til det aandelige eller usynlige, som vi snart ville søge at bevise.

Mennesket blev afsondret fra sin Skaber formedelst Lovens Overtrædelse. Idet han ikke adlød sin Faders Befalinger, blev han uddreven fra Guds Nærværelse. Denne Uddrivelse eller Bortfjærnelse paadroges hele Adams Slægt, men Midler blev dog tilvejebragt, hvorved det blev Mennesket muliggjort at genvinde det, som var tabt. En Adoptionslov blev foranstaltet, hvorved han formedelst Lydighed til dens Fordringer kunde blive delagtiggjort i alle de Velsignelser af Faderens Rige, der var nødvendige for hans aandelige Velvære her paa Jorden, og for at kunne komme tilbage til Faderens Nærværelse igen hisset. Denne Lov

foreskrev Maaden, hvorpaa Mennesket kunde blive renset fra Synd, nemlig ved Begravelse i Vandet til Syndernes Aftoelse, saa at Guds Aand kunde bo i ham; thi den vil ikke bo i urene Boliger. Da Vandet er det Element, Gud har anordnet for Renselse — hvilket ses af Jordens Renselse fra Synd ved Vandsloden, som bedækkede den — saaledes maa Mennesket underkaste sig en Renselse fra sine Synder, saa at Guds Aand kan bo i ham — være ham Ledsager og Trøster.

Vi kunne nu spørge, hvad skal denne Aand gavne Mennesket, medens den bor i ham? Jesus sagde, at den ikke alene skulde være dem en Trøster, som havde den i Besiddelse, naar han selv var borte fra dem, men den skulde gøre for dem det samme, som han havde gjort, medens han var iblandt dem — den skulde tage af det, som hører Gud, til og forkynde dem det —, paaminde dem om alle Ting, som han havde lært dem, og vise dem tilkommende Ting — hvilke Ting? — „Hvad som helst I skulle bede Faderen om i mit Navn, det skal gives eder.“ De Gaver og Velsignelser, de erholdt, som vare i Besiddelse af denne Aand, vare Drømme, Syner og Tilkendegivelser, hvorved de kunde lære at kende Gud og Jesus Kristus, som han udsendte. Dette Løfte blev opfyldt, da Disciplene henrykkedes i Himlen, hvor de saa og hørte Ting, som ikke var dem tilladt at bekendtgøre, efter at Aanden igen var kommen tilbage til Legemet her paa Jorden. Andre havde Englebesøg, hvorved de samtalede med Engle og underviistes af dem angaaende Guddommens Hemmeligheder, medens andre talte i fremmede Tungemaal og profeterede formedelst det, som Aanden havde vist dem.

Men vi behøve ikke at gaa tilbage til de forrige Tiders Hellige for Stadfæstelse af disse Tegn og Tilkendegivelser. Mange bevidne i vore Dage, at slige Kendsgerninger ere lagte for Dagen i deres egne Erfaringer — at medens Legemet har ligget slumrende paa Lejet, har Aanden gennemfaret Rummets fjerne Regioner og beskuet Jordens og Himlens Herligheder, som de i deres Fuldkommenhed fremgik med af Skaberens Haand; at de have skuet Frelseren i Faderens Nærværelse og Herlighed, og de vide tilvisse, at enhver Forjættelse, som Frelseren gav sine Disciple, kan lige saa vel erholdes i vore Dage.

At Gud i sin Visdom og Velbehag har lige saa godt gjort Udvej for, at Mennesket kunde erholde aandelig Kundskab om ham, medens vi ere her i denne dødelige Tilstand af Bortfjærnelse, som vi have Lejlighed til at kende ham af, hvad der er synligt for vore menneskelige Øjne, eller Sanserne, stadfæstes af mange levende Vidner i vore Dage, saa vel som dem, der levede i de forsvundne Tider.

Fakta, stadfæstede ved baade levende og døde, bekræfte, at Mennesket er Guds Barn — at ingen jordisk Fader kan være mere interesseret for sit eget Barn end vor himmelske Fader er for alle sine Børn. Dette er i Overensstemmelse med Sandheden af et andet Udtryk af

Skriften, at „det jordiske er i Lighed med det himmelske"; at Menneskets aandelige Slægtskab til sin Fader (Gud) er lige saa virkelig som det jordiske Slægtskab, hvorved vi ere forbundne i det menneskelige Broderskab. Mennesket er saaledes virkelig Guds Barn, og ved Lydighed mod vor Faders Befalinger, der ere givne til hans store Families Styrelse og Ordning, kunne og ville de arve Faderens Besiddelse af Herlighed, Udødelighed og evigt Liv, hvilket Formaal alle hans Ord og alle hans Gerninger have for Øje, som ved Aabenbaring blev kundgjort hans Tjener Moses.

Saaledes kan Mennesket, baade i sit timelige og aandelige Liv, lære Gud, sin Fader, at kende; hvem at kende er det evige Liv — Guds rigeste Gave til Mennesket. At forsømme at lære ham at kende er selvforvoldt Bortdrivelse fra hans Nærværelse — en evig Straf.

Tale af Apostel F. D. Richards,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 7de April 1899.

(Sluttet fra Side 327.)

Jeg ønsker nu at sige nogle faa Ord om Tiende — det udslidte Emne, hvorom intet nyt er bleven sagt til eder for en lang Tid. For mig er det lige saa friskt nu, som det nogensinde har været; thi det er Herrens Ord til de Hellige; og medmindre vi annamme det og lade det virke paa os, og vi ville rette os derefter, ville vi aldrig blive til det Folk, vi ønske at blive. Herren har sagt os udtrykkeligt, at om vi ikke efterkomme denne Lov, skal dette Land ikke være os et Zion. Er dette ikke et tydeligt og stærkt nok Udtryk? Paa den anden Side lover han, at om vi ville holde os denne Lov efterrettelig, vil han gøre dette Land til et Zion for os. Hvad betyder det da at være en Tiendeyder? Det betyder, at af alt, hvad Herren skænker os i dette Liv, skulle vi give ham Tiendedelen tilbage. Vi skulle anerkende, at det er altsammen hans, før det falder i vore Hænder til at raade over. Og naar han giver os det, skulle vi erindre, at en Tiendedel deraf have vi ingen Rettighed til at bruge, thi det tilhører os ikke. Skriften siger udtrykkeligt, at Tienden er Herrens, og derfor have vi ingen Rettighed til at anvende den til vort eget Brug og sige, at vi ville betale det ved Aarets Ende eller ved Arbejdets Fuldførelse. Det er Herrens, og vi have kun Rettighed til at benytte det, som han tilsteder os. Saaledes maa vi forholde os, om vi ønske at opnaa de Forjættelser, der tilhøre dem, som ere hans tro og lydige Husfolk. I burde saaledes ordne Eders Levemaade og Handlemaade, at den Føde og de Klæder, I bruge, komme af de

Midler, hvoraf Tienden først er bleven betalt, at eders Legemer og alt, hvad der tilhører dem, bestaar af det, som Herren har skænket eder til dette Brug, og som I have betalt Tienden af — om det er et passende Udtryk at sige „betale Tiende". Hvis I ikke have brugt Herrens Tiende og saaledes overtraadt hans Bud, ville I føle, at I have gjort i den Retning, hvad Herren fordrer af eder.

Det samme gælder om alt, hvad I komme i Besiddelse af. Naar I, unge Mænd, komme i Ægteskabsforhold og erholde den Landejendom og det Hjem, vi have omtalt, ser da til, at der af alt er bleven betalt Tienden; eller om I paa anden Maade faa Tilvækst, at I troligen udbetale Tienden, medens I have den i Hænde, saa at I maa bo og trives i Retfærdighed i dette Land, saa at, hvor som helst I maatte bosætte eder, det maatte være eder et Zions Land. Saaledes betragter jeg Tiendeloven. Jeg tror, at om vi opfatte dette Emne rigtigt, leve af de ni Tiendedele af, hvad Gud giver os, og giver tilbage det, som han fordrer (hvilket derfor ikke med Rette kan siges at høre os til), da ville vi oprette en Regel og Lov i Overensstemmelse med hans Villie. For mig er dette saa letfatteligt, at jeg synes, ingen behøvede at studse og betænke sig paa, om han skulde fraregne saa og saa meget for et eller andet Arbejde eller Omkostning, førend han betalte Tienden. Dersom vi som et Folk vilde paa denne Maade behandle det, som Herren har stillet os som Husholdere over, vilde der, efter hvad der saa ofte er bleven os fortalt af Kirkens Autoriteter, være Midler nok i Herrens Forraadshus til at imødekomme alle dens almindelige Udgifter, og det vilde ikke være nødvendigt at gøre saa mange andre specielle Opfordringer for Midler.

For mig er denne Frelsens Plan, saaledes som Gud har givet os den, den eneste Maade for os at komme frem paa, thi han har sagt, om nogen bringer et Offer paa anden Maade end den, Faderen har anordnet, vil det ikke være antageligt. Vi maa komme til Faderen formedelst Sønnen Jesum Kristum, og formedelst hans Principper og Forskrifter blive ham lig. Han vil, at alle Mennesker skulle være lige saa lydige som han var. Vi bede: „Vor Fader, som er i Himlen, helliget vorde dit Navn! Tilkomme dit Rige! Ske din Villie, som i Himlen, saaledes og paa Jorden!" Herren har tilkendegivet, som staar skrevet i Pagtens Bog, at han vil give sit Folk Riget. Han bød Ældsterne at være frimodige, „det er eders Faders Hensigt at give eder Riget." Nu er Guds Rige kommet; det vil sige Regeringen, Præstedømmet, de frelsende Principper og Ordinanser ere os aabenbarede til Kristi Kirkes Opbyggelse, eftersom vi maa opbygge den, indtil Frelseren selv kommer, eller indtil han skal sende andre Profeter til at lære os mere end det, vi allerede have erholdt.

Jeg erindrer tydeligt, at Profeten Joseph Smith sagde, at Riget var kommet, men Guds Villie skete endnu ikke paa Jorden, som den

sker i Himmelen; og for at Søstrene i Særdeleshed maatte forstaa ham, sagde han: „I, Søstre, kunne forstaa mig ved denne Sammenligning: Naar I skolde eders Mælkefade, vide I, at I have Fadene i Hænde, men de ere endda ikke fyldte med Mælk." Saaledes med Riget; det er Guds Folk givet, men hans Villie sker dog ikke endnu, som den sker i Himlen. Vi ere her for at lære og for at bestræbe os derpaa; ikke alene dem iblandt os, som ere graahaarede og skaldede, men Drenge og Piger lige saa vel. Vi skulle alle øve Retfærdighed og Tro, saa at Guds Villie maa ske her paa Jord, som den sker i Himmelen, at der ikke alene maa være et Mælkefad, men et Fad Mælk. Jeg hørte Profeten bruge denne Lignelse i Nauvoo, i den Lund, der stod oppe paa Bakken lige foran, hvor Templet stod.

Brødre og Søstre, vi have Guds Lov given os. Vi nyde hans Velsignelser i Dag i rigere Maal end for mange Aar tilbage. Vi have det første Præsidentskab fuldstændigt organiseret, og ligeledes Apostlenes Quorum, og have de fleste af dem hos os i Dag. Dette er mig Aarsag til stor Glæde og Taknemmelighed til Gud; thi i de mange Aar, jeg har været Medlem af dette Quorum — nu mer end 50 Aar — har det kun været faa Gange, vi have haft den Glæde, at alle vare tilstede ved en Konference, eller at vi kunde alle samles i Raad og tale om de Ting, som høre Gud til. De andre Raad ere ligeledes vel nær alle tilstede. Vi have over et Hundrede Quorumer af Halvfjerds. Organisationen er komplet, og Herren har velsignet os overmaade, saa at der ingen Hindringer er i Vejen for at efterkomme hans Befalinger, at gøre Pagt med ham, at gaa ind i hans hellige Templer og lære, hvorledes vi kunne udføre et frelsende Arbejde for vore døde Venner, og arbejde for Genoprettelsen af alle Ting udi Kristo Jesu, baade det, som er udi Himlen, og det, som er paa Jorden.

Jeg beder Gud, at hans Velsignelse maa blive os alle rigeligen tildelt formedelst Tro og Lydighed mod Herrens Bud og Love. Det maa komme ved Lydighed, om vor Tro skal forøges. Vi maa holde os nær til Herren. Vi paakalde ham ikke saa meget, som han ønsker, at vi skulde. Han har sagt udtrykkeligt, at hvo, som beder, ham skal det gives; der er ingen, som søger, uden han skal finde, og for den, der banker, skal der oplades. Lader os holde os nær til Herren og vandre paa hans Stier, søge at tjene ham i alle Ting, at vi maatte kunne tiltage i Retfærdighed, at vi og vore Efterkommere maa vokse op i Gudsfrygt, ære ham i dette Liv, og blive værdige til at erholde det Liv og den Udødelighed, som Evangeliets Lys har opklaret for os, og for hvilket Frelseren ofrede sit Liv for vor Skyld.

Vi burde ikke forglemme, at dette kun er Begyndelsen til et Folk, der skal indtage en saadan Stilling, at Herren omsider vil komme og bo iblandt dem paa Jorden. Hvilken herlig Tanke! Vi have hørt Tale

om Sværdets Omarbejdelse til Hakker og deres Spyd til Segle; Koen og Bjørnen skulle græsse tilsammen, og Løven æde Straa ligesom Oksen osv. Alt dette og meget mere maa ske, og om dette vil ske snarere eller senere, beror meget paa vor egen Trofasthed og paa vor Beredvillighed til at efterleve Guds Befalinger og til at være behjælpelige med at fremme Retfærdighedens Sag paa Jorden. For han vil udrydde de ondes Magt og gøre Plads for Retfærdighed, saa fort som Nødvendigheden maatte fordre.

Jeg beder Gud, at han vil velsigne eder, Brødre og Søstre, i alle eders forskellige Foretagender, og med Sundhed paa Legeme, og Troens Kraft i Hjertet til at overvinde Svagheder, saa at I maatte kunne leve og naa et fuldt Maal af Aar og Dage, og opnaa mange herlige Erfaringer af Guds Godhed imod os. Gud velsigne eder i eders daglige Gerning, og dette vil han, om I tilfulde yde ham det, der tilkommer ham i Tiende, og I saa anvende det, I selv bruge, saaledes, at det maa tjene til at fremme hans Værk. Vi maa ikke forglemme, at det er vor særdeles Pligt at sende Evangeliet til alle Folk ude i Verden. Dette er Grunden til, at vi uafladelig kalde paa eder for at sende Missionærer ud i Evangeliets Tjeneste. Vi ville vedblive med at kalde paa eder; vi behøve flere end nogensinde før. I, Fædre og Mødre, Brødre og Søstre, vid dette! og bereder eder derpaa, naar Ordet lyder for denne eller hin Søn, Broder eller Fader at gaa ud i den store Mark for at høste; thi Høsten er stor og Arbejdet tiltager i Omfang.

Maa Herren lægge sin Velsignelse i alle Zions Interesser. Maa han velsigne Kirkens Præsidentskab med Visdom, Aabenbarelse og Kundskab; og ligeledes Apostlene, at vi maatte være den Slags Mænd, vi burde være, at vi kunde modtage Herrens Raad og meddele dem til Folket, og gøre godt hvor som helst vi gaa. Jeg beder, at Gud maa vedblive at være god og kærlig imod os. I, som have Skrøbeligheder, og som maaske have syndet, tro ikke, at Gud ønsker at se eder plagede og udelukkede. Han ønsker ikke, at nogen skal omkomme, men at alle skulle omvende sig. Derfor, kom nær til Herren; I, som føle eder længst borte fra ham, vender eder tilbage til ham, at I maa vandre paa hans Veje, og han vil omsider paavirke eder med sin Helligaand og vise eder sit Velbehag, og I skulle føle eder begunstigede af ham, og at han lader eder kende sin uendelige Kærlighed, og at eders Synder skulle vorde eder tilgivne. At vi maatte leve saaledes, at hans Velsignelse maatte altid være os tildelt, er min Bøn i vor Herres Jesu Kristi Navn, Amen.

Den 15de November 1899.

Søndagsskolen.

En af de vigtigste Organisationer i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er Søndagsskolen, hvor Børnene fra en tidlig Alder kunne blive underviste om deres Skaber og hans Villie angaaende sine Børn her paa Jorden — hvorledes de skulle leve, handle og vandre for at behage ham, som er deres Fader og Forsøger, samt lære hans Søn, Jesus Kristus, at kende og at følge paa den Sti, som vil en Gang føre os til vort Himmelhjem. Alene Kærlighed til sin Gud og sine Medmennesker kan lede en Mand eller Kvinde til at deltage i dette Værk som Lærer eller Lærerinde, der, for at interessere Børnene og drage dem til Skolen, maa anvende en Del af deres knappe Fritid i Ugens Løb, for at opfatte noget, som er skikket til at belære Børnene i det, som er nyttigt og dydigt saa vel som interessant — noget at fæste paa Barnets Erindrings-Evne, til en Rettesnor paa Livets Vandring. En Lærer i Søndagsskolen er saaledes et vigtigt Lem af Kirkens „Legeme", og burde altid æres og agtes af Forældrene i Barnets Paahør; thi ligesom Moderen i de tidligste Aar støttede Barnets Fod og vogtede det fra Uheld — beskyttede det fysiske Barn — saaledes tager nu ogsaa Læreren det aandelige Barn ved Haanden og er Forældrene behjælpelige med at vise det Vejen og støtte det paa Dydens og Pligtens Bane, der vil føre det til sit himmelske Hjem, hvor Skaberen kan have Glæde af dets Hjemkomst i Uskyldighed efter en hæderlig udført Mission i denne Prøvestand. „Oplær den unge efter hans Vejs Beskaffenhed, og saa, naar han bliver gammel, skal han ikke vige fra den." (Salomon.)

I Søndagsskolemødet den 30te om Aftenen (saavel som i de andre Møder af samme Slags, der i Efteraarets Løb er bleven holdt i de andre Konferencer i Skandinavien) fremgik det klart for enhver tilstedeværende, at Børnene havde haft stort Gode af at komme til Skolen i Sommer, og hvad de lære der, kan ingen sand Kristen have noget imod, thi den Lære og Kundskab, de erholde, er bibelsk og letfattelig for Barnet. Hvor hensigtsmæssig er da ikke Skriftens og Kristi Læres Simpelhed! Hvor viis var ikke Frelseren i at vælge sig simple Mænd til at forkynde og nedskrive sin Lære i ukunstlede Ord. Og paa den anden Side: hvor uhensigtsmæssig vilde det ikke have været, hvis hans Lærdomme om Vejen til Frelse vare nedskrevne i et for Børn og ulærde Folk uforstaaeligt Sprog! Nej, hans Visdom ses ogsaa heri, at han valgte de ringe og ulærde, og selv oplærte dem i simple og klare Sandheder.

I Søndagsskolen komme de smaa i Omgang med saadanne, som elske og tjene Herren, som ville sætte dem et godt og følgeværdigt Eksempel, som lære dem at bruge venlig og kærlig Tale og holde Guds Bud og Love, at undgaa lastefulde Vaner og fordærvelige Skikke, og at paaskønne godt og sky det onde. De lære at elske Gud og deres Næste, at fornægte sig selv det forbudne og fordærvelige; de lære Selvopofrelse. De blive tidlig bekendt med mange herlige Skriftsteder i den rette Betydning, og anvendelige i den sande Tros Forsvar, og som saadan er Søndagsskolen en praktisk Forberedelses-Anstalt for Missionslivets Virksomhed. Eleverne faa Lejlighed til at deklamere og øve Frimodighed i at omhandle deres Trosprincipper i offentligt Møde. De skikkes til at blive døbte med Vidende om Daabens Betydning, og de kunne i en tidlig Alder deltage i Nydelsen af den Helligaands Gaver og fæste Tro og Tillid til Gud, saa at Troen kan frelse dem fra Sygdom og Nød.

Fra Søndagsskolerne i Zion udgaa Missionærerne til alle Lande, hvor Lovene sikre fri Udøvelse af Religionen. Der træde de frem ligesom Apostlene og Disciplene fordum, udsendte af Gud gennem hans Profeter, forkynde i Kraft hans underfulde, men dog simple, frelsende Evangelium, og bringe Tusinder ud af Vildfarelse, ind paa den rette Vej, som fører til evigt Liv og Lyksalighed.

Hvilke herlige, ophøjende Tanker her forbinde sig med Arbejdet i denne tilsyneladende lille Gren af Kirkens Organisation! — Det lille Sandhedsfrø, der plantes i Barnehjærtet, vædes af Dydens og Renhedens Dug og Kundskabens Regnsky, oplives og udfoldes af sand Kærlighed og Offer, ligesom Blomsten formedelst Solens blide Straaler. I rette Tid kommer Frugten af alt dette, et ædelt, oprigtigt, dydigt og gudhengivent Menneske, paa sikker Fod og rette Sti mod Fuldkommenhedens Maal og evigt Liv hos sin himmelske Fader i Herlighedens Boliger. Ak! om vore Venner vidste, hvilke kostelige Perler deres Børn kunne erholde gratis i Søndagsskolen, blot for at hente dem! Thi hvem vilde forholde sit Barn det gode, om de blot kendte dets Værd!

F. C.

Afløsning, Ankomst og Beskikkelse. Følgende Ældster løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien efter et hæderligt udført Arbejde for Værkets Forfremmelse: John E. Groberg, John P. Løfgren, David Blomquist, Joseph Jensen og S. W. Hall. Ældste P. J. Sandberg løses fra at præsidere over Stockholms Konference for at rejse hjem til Zion, og Ældste Andrew M. Anderson beskikkes til at indtage det Kald, der saaledes blev ledigt. Søster Jennie Mortensen løses fra at virke i Aarhus og beskikkes til Københavns Konference.

Den 7de November ankom til København følgende Missionærer fra Utah, alle i god Velbefindende: Niels Jacobsen fra Newton, Joseph

L. Olsen fra Santaquin, C. A. Halvorsen fra Ogden og H. W. Berg fra Provo. Vi byde dem hjærtelig velkommen til Skandinavien, og ønske dem Held og Lykke i at virke for Herrens Sag. De beskikkes til at arbejde som følger: N. Jacobsen i Aalborg Konference, C. A. Halvorsen og H. W. Berg i Kristiania Konference, Joseph L. Olsen i Stockholms Konference.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Aarhus.

Den 14de og 15de Oktober blev den halvaarlige Konference holdt i Aarhus i de Helliges Forsamlingslokale, hvor 27 Missionærer fra Zion vare tilstede, nemlig Missionspræsident Andreas Peterson, Konf.-Præsident Andrew Petersen, Ældsterne L. Lauritsen, N. Nielsen, R. A. Rasmussen, Chr. Christensen, Severin Nielsen, S. Rasmussen, P. Petersen, P. Frost, L. O. Dorius, George A. Petersen, R. C. Miller, J. P. Christensen, Chr. Steffensen, Chr. Christensen, J. P. Olsen, A. A. Larsen, J. P. Mortensen, Casper Andreasen, N. L. Andersen, R. Nielsen, Peter S. Nielsen, J. C. Mortensen, C. Knudsen, J. Poulsen, Chr. Petersen og Søren C. Christensen; de tre sidstnævnte vare fra Aalborg Konference.

Det første Møde begyndte Lørdag Aften Kl. 8. Efter at Konferencepræsidenten havde budt de forsamlede velkommen, benyttede følgende Ældster Tiden til at frembære deres Vidnesbyrd om det evige Evangeliums Gengivelse til Jorden og dets Forkyndelse blandt Menneskene i vore Dage: Rasmus Nielsen, Peter S. Nielsen, George A. Petersen, N. L. Andersen og J. P. Mortensen.

Ved Søndag-Formiddagsmødet talte Ældste S. Rasmussen om Evangeliets første Principper og de gamle Profetier, samt om Guds Rige i de sidste Dage. En Sang blev afsungen af Søndagsskolen, hvorefter Missionspræsidenten foreslog Kirkens almindelige Autoriteter samt den europæiske Missions Præsidentskab til Opholdelse i deres forskellige Kald. Ligeledes foresloges Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, F. Christensen og H. F. Fernstrøm som Skrivere paa Missionskontoret og Andrew Petersen som Præsident over Aarhus Konference og Forstander for Aarhus Gren; det foresloges at opholde alle Missionærerne i deres Stillinger som Herrens Tjenere, og alle Forslag vedtoges enstemmig. Ældsterne J. P. Christensen og C. Knudsen talede til Forsamlingen, hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 2 Eftermiddag fortsattes Konferencen, og Søster Jennie C. Mortensen fra Zion frembar sit Vidnesbyrd om Herrens store Værk i de sidste Dage, og vidnede om Profeten Joseph Smiths guddommelige Sendelse. Konferencepræsidenten talede dernæst til Forsamlingen og frembar sit Vidnesbyrd om Sandheden af de Ord, der var bleven talt. Ældste L. Lauritzen fik ogsaa Lejlighed til at udtale sig om Evangeliet.

Ved Aftenmødet benyttede Missionspræsident Peterson Tiden til at omhandle Emnet om Aandernes Fortilværelse, deres Prøvestand her i Kødet, saa vel som det tilkommende Liv. Han haabede, vi alle maatte skikke os saaledes her, at vi maatte naa vort Skabelses Maal. Konferencepræsidenten udtalte sin Tilfredshed over Konferencens behagelige Sammenkomst og takkede alle, som havde taget Del i at glæde de tilstedeværende, baade ved Sang og Udtalelser, og Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Om Mandagen den 16de afholdtes 2 Præstedømmemøder, hvoraf det vistes, at Tilstanden i Konferencen var god overalt. Af en samlet Rapport fremgik, at Konferencen bestaar af 7 Grene og 2 Distrikter, hvori der arbejder 23 Missionærer, og disse have i de sidste 6½ Maaneder omsat 16,615 Skrifter og 360 Bøger, besøgt 12,044 fremmedes Huse, holdt 8,769 evangeliske Samtaler og i Kirkens Lokaler 298 Forsamlinger, hos fremmede 56; Møder under aaben Himmel 6, Søndagsskolemøder 96. Der var tillagt Kirken 46 ved Daab; 5 Børn velsignede; 22 vare emigrerede og 3 døde.

Missionærerne bleve beskikkede til deres fremtidige Arbejde i Grenene som følger: i Aarhus Gren Andrew Petersen, Niels Nielsen, R. A. Rasmussen og Rasmus Nielsen; i Esbjerg Gren R. C. Miller og J. P. Mortensen; i Grenaa Gren E. Knudsen og Casper Andreasen; i Horsens Gren J P. Olsen og A. A. Larsen; i Odense Gren J. P. Christensen, Chr. Steffensen og Chr. Christensen; i Fredericia Station Peter S. Nielsen; i Randers Gren S. Rasmussen, Peter Petersen og Severin Nielsen; i Silkeborg Peter Frost og L. O. Dorius. Missionærerne fik mange gode og nyttige Instruktioner med Hensyn til Evangeliets Udspredelse samt gode Raad til deres Vejledning.

Om Aftenen var der et Søndagsskolemøde, der overværedes af mange. Børnene hørtes i deres Lektie i Følge et Program, og viste megen Færdighed i at besvare Spørgsmaal. Deres Lærere og Lærerinder fortjene Ros for deres utrættelige Arbejde med Børnene. Missionspræsidenten talte ogsaa til de forsamlede i dette Møde.

P. S. Christiansen, Skriver.

Konferencen i Malmø.

Den 21de og 22de Oktober blev en Konference holdt af de Sidste-Dages Hellige i Malmø. Der var tilstede af Missionærer fra Zion 19, nemlig: Præsident Andreas Peterson, Konferencepræsident Ola Olson, Eldsterne A. Miner, N. J. Valentine, A. Aaberg, A. O. Larson, A. J. Johnson, John A. Pearson, J. H. Anderson, J. Maanson, O. Larson, Olof Olson, John Pearson, J. H. Carlson, S. J. Nielson, John Johnson fra Gøteborg, P. J. Sanberg og Sven S. Hall fra Stockholm og George D. Hansen og Hustru fra København.

Det første Møde, Lørdag Aften, begyndte med Sang og Bøn, hvorefter Præsident Olsen bød de forsamlede velkommen, og nogle af Missionærerne fik Lejlighed til at tale om Evangeliet og deres Missionserfaringer. Andre fik ligeledes Lejlighed til at tale i Møderne om Søndagen. Kirkens Autoriteter blev foreslaaet af Præsident Peterson til Opholdelse af Kirkens Medlemmer; ligeledes foresloges den europæiske Missions Præsidentskab, og Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, J. Christenson og H. J. Fernstrøm som Skrivere for „Skandinaviens Stjerne“ og »Nordstjärnan«, Jacob Christensen som Præsident over Københavns Konference og Forstander for Københavns Gren. Hvert Forslag vedtoges enstemmigt.

Præsident Peterson formanede de Hellige til at ihukomme disse Embedsmænd i deres Bønner til Herren og at være taknemmelige til Gud for de mange Velsignelser, han giver os, i Særdeleshed for Evangeliets Gengivelse. Præsident Sandberg talede i Eftermiddagsmødet om det store Frafald og Evangeliets Gengivelse. Præsident Ola Olson omhandlede Emnet om Mormons Bogs Guddommelighed.

I Mødet Søndag Aften Kl. 6 talede Præsident Andreas Peterson om Tro og Gerninger og viste, at begge vare nødvendige til Frelse. Han viste, at virkelig Lydighed mod Guds Bud og Anordninger ere de nødvendige Gerninger.

Om Mandagen holdtes et Møde af Præstedømmet for at høre og tale om Missionens Tilstand og Værkets Fremgang. Af den samlede Rapport vistes, at Konferencen bestaar af 5 Grene, hvori 13 Missionærer nu virke i følgende Orden: i Malmø Gren Ola Olson og John H. Carlé, i Lund Gren N. J. Valentine, J. Maanson, A. Aaberg og Almar Larson, i Helsingborg Gren John H. Anderson og A. Miner, i Kristiansstad Gren O. Larson, John A. Pearson og S. J. Nielson, i Karlskrona Gren John Pearson og Olof Olson. Der gaves af Præsident Peterson gode Raad og Instrukser til Missionærerne.

Der var omsat 7024 Skrifter og 132 Bøger; besøgt 6128 fremmedes Huse, holdt 2267 evangeliske Samtaler og 359 Møder, 51 Søn-

dagsskolemøder og 24 af den kvindelige Hjælpeforening; der var døbt 38 og velsignet 8 Børn.

I et Søndagsskolemøde om Aftenen holdt Præsident Peterson et Foredrag om Søndagsskolens Udvikling og dens gode Arbejde og sagde, at Skolen ikke var udelukkende for de Hellige, men lige saa vel for alle, som vilde besøge den og blive underviste om Guds evige Sandheder og Evangeliets Grundprincipper. O. Larson, Skriver.

Konferencen i København.

Det første Møde blev holdt i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale i St. Pederstræde 45, Lørdag Aften Kl. 8, begyndende paa sædvanlig Maade med Sang før og efter Bønnen. Der var tilstede af Ældsterne fra Zion: Præsident Andreas Peterson, Konferencepræsident Jacob Christensen, H. F. Fernstrøm, Peter Hansen, Joseph Jensen, Alex. J. Nielsen, Geo. D. Hansen, F. Christensen, Gideon Olsen, T. Torbensen, Chas. C. Jensen, Niels L. Andersen, Niels Frederiksen, John J. Petersen, Julius H. Hansen, Julius Andersen, Th. S. Jensen, Lars Petersen, Chr. Sørensen, Thomas P. Jensen, C. C. Rønnow og Præsident P. J. Sandberg fra Stockholm, ialt 22. Konferencens Præsident, Jacob Christensen, bød de forsamlede velkommen og haabede, at Herrens Aand maatte være os tildelt i rigt Maal i hvert af Møderne. Ældsterne Gideon Olsen, Chas. Jensen og George D. Hansen fik Lejlighed til at tale om Evangeliets Principper og frembære deres Vidnesbyrd, der vare grundede paa egne Erfaringer og Aandens Aabenbarelse. Ældste Thomas P. Jensen paaviste af Bibelens Ord, at Troen uden Gerninger kan intet gavne. Mødet hævedes efter Sang og Bøn.

Søndag Morgen Kl. 10 fortsattes Konferencen i en smuk og rummelig Sal i Istedgade 99. Efter Sang og Bøn talte Ældsterne Jos. Jensen og Julius Andersen; denne foregav, at Gud ikke behøver Verdens Vismænd til at fortolke hans Ord, men at han vælger de ringe til at forkynde det, og Ordet er ved Hjælp af Guds Aand letfatteligt. Han vidnede om Evangeliets Kraft og Sandhed. En Korsang blev afsungen af Koret. Præsident Andreas Petersen foreslog til Opholdelse i deres forskellige kirkelige Embeder Kirkens almindelige Autoriteter samt den europæiske Missions Præsidentskab. Dernæst foresloges Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, F. Christensen og H. F. Fernstrøm som Skrivere for „Skandinaviens Stjerne“ og »Nordstjärnan«, og Jacob Christensen som Præsident over Københavns Konference og Forstander for Københavns Gren. Alle disse Forslag vedtoges enstemmig. De øvrige Missionærer blev paa samme Maade assisteret af Menigheden.

Ældste J. J. Petersen talte om Kristi første Komme, hans Mission, Død og Opstandelse, hans Befaling til Apostlene angaaende Udspredelse af Læren samt om de Tegn, der var lovet de troende. Ældste T. Torbensen omtalte den Uimodtagelighed for Evangeliet, som Missionærerne finde blandt Folket. Ældste T. J. Sandberg talte om Guds Kærlighed og Omsorg for sine Børn, om de kun ville lytte til hans Raad; vi leve i en lykkelig Tid, lig den da Kristus var paa Jorden; thi der er Profeter iblandt os, til hvem Herren taler, og vi nyde de Kræfter og Gaver, der tilhøre Evangeliet; han udpegede Maaden, hvorpaa Menneskene maa annamme Evangeliet, og raadede de tilstedeværende fremmede til at ransage Skriften og at annamme den sande Lære og den sande Gud.

Kl. 2 Eftermiddag fortsattes Konferencen. Præsident Jacob Christensen læste fra 2. Timotheus, hvorledes Paulus forudsagde Menneskenes Tilstand i de sidste Tider, hvilken vilde være det modsatte af, hvad Evangeliet fordrer af dem. De ville have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft. Hvad var denne Kraft? Det var den, der blev fremvist, da Elias og Baals Præster offrede, hver til sin Gud; Elias' Gud hørte ham, og sendte Ild til at fortære hans Offer, til et Vidnesbyrd om Guds Kraft. Ligeledes anerkendte Gud sin Tjener Moses og gav ham Kraft til at bevise, at hans Gud var den sande. Det ny Testamente er ligeledes fuldt af Beviser paa Guds Almagt. Jesus gav sine Apostle Fuldmagt og Myndighed til at prædike og forvalte Ordinanserne. Visse Løfter bleve ogsaa givne dem, som tro. Det er ligesaa fordærveligt at fornægte den Helligaands Kræfter og Gaver som det er at være egenkærlige, pengegerrige, overmodige, hoffærdige osv. Han viste, at hvo, som ikke forbliver i Kristi Lære, har ikke Gud; men hvo, som forbliver i Læren, har baade Faderen og Sønnen. Vi skulde følge ham, ikke omkring i Landet, men i vort Liv og Levned. Vi skulde tro paa Himmelens Gud og paa hans Søn, Jesus Kristus, den opstandne, omvende os fra Synd og gøre Bod og Bedring, derpaa gøre en Pagt med Gud i Daaben, at vi ville holde hans Bud og gøre hans Villie. Dette er ikke, hvad man lærer af vor Tids mange Lærere; derfor ere disse ikke at regne som sande, men afvegne Lærere, som følgelig hverken have Faderen eller Sønnen. Vi lære Menneskene at tro paa Gud, som han beskrives i den hellige Skrift, at de skulle omvende sig og lade sig døbe til Syndernes Forladelse og faa den Helligaand. Dette er Kristi Lære, og det eneste frelsende Evangelium.

En engelsk Korsang blev afsungen.

Søster Jennie Mortensen frembar for Forsamlingen sit Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet. Hun sagde, at vi have Herrens Værk at udføre og maa lyde hans Bud, om vi derved endog maa lide Forfølgelse; vi maa være taalmodige og stræbe fremad. Ældste F. Christensen sagde, at vi have Tusinder af unge Mænd og Kvinder,

der kunne vidne for Menneskene, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, ikke fordi de have set og hørt ham selv, men de have undersøgt hans Lærdomme og Profetier, hvilke vidne for ham, efterdi der ikke kommer godt Vand af en bitter Kilde, men af en ren, og hans Profetier gaa bogstavelig i Opfyldelse. Af Frugten kendes Træet, om det er godt eller daarligt. Ældste Th. S. Jensen paaviste Nødvendigheden af at være kaldet og bemyndiget af Gud til at frembære hans Budskab om Frelse til Menneskene og forvalte i Ordinanserne for ham, saa at han vil anerkende vort Arbejde. Taleren frembar sit Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed. Mødet hævedes efter Sang og Taksigelse.

Aftensmødet Kl. 6 indledes med Sang og Bøn, hvorefter Præsident Andreas Peterson holdt en Tale, der henledede Tanken til Frelserens anden og herlige Tilkommelse. De Hellige have talet om og glædet sig over denne store Tildragelse, og formedelst Aabenbarelsens Aand strækker deres Haab sig langt ind i Evighederne. Hans første Komme blev bebudet og et Forberedelsens Arbejde gjort. Jøderne saa hen til hans Komme i Magt og Herlighed, men kendte ham ikke i hans Fattigdom. Taleren omhandlede Johannes den Døbers Forberedelsesværk og Frelserens Indtræden i sit Missionsliv, efter først at have underkastet sig Daabens Ordinans. Han modtog den Helligaand, der kom over ham i en Dues Skikkelse, og en Røst fra Himlen vidnede om hans guddommelige Sendelse. Da Spørgsmaalet blev gjort, om han paa den Tid vilde oprette sit Rige, svarede han, at det ikke tilkom dem at vide Tid og Stund desangaaende. Taleren viste af Skriften Maaden, hvorpaa Frelseren skal komme, nemlig som han var set at fare op til Himmelen; paa samme Maade skulde han komme igen. Men han var født den Gang til Verden ligesom vi, gennemgik Prøver og Fristelser, Sorg og Bedrøvelse, og var prøvet i alle Ting undtagen Synd. Han var den Gang ikke fuldkommen, thi da han blev fuldkommen, blev han alle dem Aarsag til evig Salighed, som tro paa ham. Derfor sige vi, at der er en større Nødvendighed for et Forberedelsesværk før hans andet Komme, end der var før hans første. Skøndt ingen veed Dagen eller Timen, vil han dog ikke komme uventet for Lysets Børn, men kun for de ulydige. Et Tempel i det mindste maatte opføres før hans Komme, og for at gøre denne og andre Forberedelser, maatte et Folk samles tilsammen. Jødernes Indsamling i de sidste Dage og Zions Opbyggelse blev omhandlet, og Profetiernes Opfyldelse tillige. Forberedelse kunde ikke gøres uden Aabenbaring fra Gud derom. Den i Johannes Aabenbaring lovede Engel var kommen med Budskab fra Gud angaaende disse Ting, og de Hellige opbygge Zion og fuldbyrde paa andre Maader dette forberedende Værk. De arbejde for at faa Lod i den hellige Stad, der skal komme ned fra Himmelen, som Johannes saa i sit herlige Syn. Men de, som have forbrudt sig mod Guds Love, skulle ikke have Del med dem.

Præsident J. Christensen takkede alle, som havde taget Del i at gøre Konferencen saa interessant og behagelig; i Særdeleshed havde Sangkoret gjort meget dertil ved dets mange, smukt udførte Sange, saa vel som Organistens dejlige Akkompagnement; takkede Søskende for deres Liberalitet mod de tilstedeværende Missionærer fra andre Virkekredse. Han opmuntrede de fremmede til at undersøge de Ting nøjere, som vare blevne omhandlede under Konferencen, og ønskede Guds Fred og Velsignelse over alle tilstedeværende.

Koret sang: »Let the mountains shout for joy«, hvorefter Taksigelse af Præsident Christensen.

I Præstedømmemøderne om Mandagen afgaves Rapporter fra de forskellige Grene, hvilke viste Missionens Tilstand at være god og Udsigterne for Værkets Udspredelse lovende; tillige modtog Ældsterne mange gode Instrukser af Præsident Andreas Peterson og andre. Af Rapporterne vistes det, at Konferencen bestod af 7 Grene, hvori foruden Missionskontorets Personale virke 19 Missionærer fra Zion, hvilke i det forløbne Halvaar have udspredt 7201 Skrifter og 185 Bøger, besøgt 7176 fremmedes Huse, holdt 3205 evangeliske Samtaler, 236 offentlige Forsamlinger og 42 Søndagsskolemøder. Der var tillagt Kirken 39 ved Daab og 9 Børn velsignet; 19 vare emigrerede, 1 død og 5 udelukkede.

Missionærerne beskikkedes til at virke i de forskellige Grene som følger: i Københavns Gren Jacob Christensen, Peter Hansen, Alexander Nielsen, George D. Hansen, Chas. C. Jensen, i Nordøst Gren Gideon Olsen og T. Torbensen, i Nordvest Gren Niels L. Andersen og Niels Frederiksen, i Sydvest Gren John J. Petersen og Julius H. Hansen, i Sydøst Gren Julius C. Andersen og Th. S. Jensen, paa Lolland og Falster Lars Petersen og Chr. Sørensen, paa Bornholm Thomas P. Jensen og C. C. Rønnow.

Mandag Aften holdtes et Søndagsskolemøde, hvor et Program blev udført paa en Maade, der talte højt baade for Børnenes Flid og den Interesse, Lærerne og Lærerinderne havde vist i at belære de smaa om mange vigtige Sandheder. Mange Forældre og Venner besøgte Mødet, og Børnenes Færdighed i at besvare Spørgsmaal overgik langt alles Forventninger. Præsident Andreas Peterson talte opmuntrende til Skolen og udtrykte sin Tilfredshed med det Arbejde, der var bleven udført og haabede, at den maatte vedblive i den samme gode Tilstand og gøre al mulig Fremgang. F. Christensen, Skriver.

Indhold.

København, 1899.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E Bording V. Petersen).